

Sygnatura akt X P 807/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 24-04-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Alicja Rudnicka

Ławnicy:L. Z., I. W.

Protokolant:Radosław Gawlas

po rozpoznaniu w dniu 20-04-2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa W. S.

przeciwko F. U. T.A.Spółka z o.o. z siedzibą w Ż.

- o odszkodowanie

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda W. S. na rzecz strony pozwanej F. U. T.,„A.” Spółka z.o.o. z siedzibą w Ż. kwotę 1 834,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nie uiszczone przez powoda koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powód, W. S., pozwem z dnia 24 kwietnia 2013 r. (data stempla pocztowego – karta 10), skierowanym przeciwko stronie pozwanej, F. U. T. A. Sp. z o.o. z siedzibą w Ż., wniósł o zasądzenie kwoty 30.943,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 29 maja 2012 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania umownego za rozwiązanie umowy o pracę oraz zasądzenie od strony pozwanej kosztów zastępstwa adwokackiego w wysokości 1.800,00 zł.

Na uzasadnienie swojego żądania podał, iż od 23 września 1992 r. był powołany na prezesa zarządu dyrektora generalnego strony pozwanej. Z dniem 8 kwietnia 2009 r. strony zawarły umowę o pracę, która zapewniała mu otrzymanie odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę. W dniu 15 grudnia 2011 r. został odwołany ze stanowiska prezesa zarządu, a w dniu 28 maja 2012 r. rozwiązano z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia.

Na kierowane wielokrotnie prośby o wypłacenie mu należnego odszkodowania, strona pozwana odpowiedziała raz w czerwcu 2012 r. informując, że zarząd przygotowuje porozumienie uwzględniające możliwość spłaty zobowiązań.

Ponieważ do chwili obecnej strona pozwana nie podjęła żadnych działań skierowanie pozwu stało się konieczne.

Powód wskazał, iż na kwotę dochodzoną pozwem składa się miesięczne wynagrodzenie w wysokości 10.314,63 zł pomnożone przez 3 miesiące, a odsetki od niewypłaconego odszkodowania liczone są od następnego dnia po ustaniu zatrudnienia (k. 2-3).

Nakazem zapłaty z dnia 6 maja 2013 r. w sprawie o sygn. akt X Np. 123/13, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nakazał stronie pozwanej, żeby w ciągu dwóch tygodni

od doręczenia nakazu zapłaciła na rzecz powoda kwotę 30.943,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 maja 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a także nakazał stronie pozwanej uiszczyć na rzecz Skarbu Państwa kwotę 387,00 tytułem opłaty od pozwu od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy albo wnieść w tymże terminie sprzeciw (k. 11).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych, przy uwzględnieniu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,00 zł.

W uzasadnieniu swojego stanowiska, strona pozwana zarzuciła, iż powód dla uzasadnienia swoich roszczeń przedłożył jedynie pierwotną umowę o pracę z dnia 8 kwietnia 2009 r. nie ujawniając, iż treść tej umowy została zmieniona aneksem z dnia 29 stycznia 2010 r. Tymczasem przedmiotowym aneksem zmieniono dotychczasowe warunki pracy i płacy między innymi poprzez zmianę rodzaju umówionej pracy powoda z dyrektora na prezesa zarządu – dyrektora obejmując treścią stosunku pracy wykonywanie funkcji prezesa zarządu. W związku z powyższą zmianą stanowiska, ale także mając na uwadze wskazania Rady Nadzorczej wynikające z wprowadzenia w spółce planu oszczędnościowego, na nowo ukształtowano powodowi warunki pracy i płacy wskazując je w sposób wyczerpujący w treści przedmiotowego aneksu. Wówczas właśnie zrezygnowano z objęcia warunkami umowy o pracę zapisu, iż w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę powód otrzyma odszkodowanie w wysokości 3-miesięcznego wynagrodzenia.

Technicznie uczyniono to poprzez wykreślenie w aneksie pkt. e. „innych warunków zatrudnienia”, gdzie analogiczny podpunkt w umowie o pracę z dnia 8 kwietnia 2009 r. przewidywał właśnie 3-miesięczne odszkodowanie. Porównanie tekstu umowy o pracę i tekstu aneksu do umowy oraz analiza zastosowanej techniki wprowadzania zmian (stworzono de facto nową umowę o pracę będącą kontynuacją dotychczasowego zatrudnienia) - prowadzi do nieuchronnego wniosku, iż aneks do umowy o pracę w sposób wyczerpujący określał wszystkie warunki pracy i płacy - a brak zawarcia w aneksie zapisu o prawie do 3-miesięcznego odszkodowania na wypadek rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy jest jednoznaczny z rezygnacją stron z tego zapisu.

Z ostrożności procesowej strona pozwana zarzuciła, iż nawet gdyby przyjąć, iż zapis o odszkodowaniu w wysokości 3-miesięcznego wynagrodzenia na wypadek rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę nie został uchylony, to taki zapis byłby i tak nieważny jako sprzeczny z prawem.

Rozwiązanie lub wygaśnięcie umowy o pracę jest normalnym zdarzeniem z zakresu stosunków pracy a zarazem prawnie dopuszczalną formą zakończenia stosunku pracy. Zatem nie jest możliwym skuteczne obwarowanie obowiązkiem zapłaty odszkodowania zgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy przez pracodawcę - bowiem immamentną cechą odszkodowania jest bezprawność działania oraz wina, które w niniejszej sprawie po stronie pracodawcy nie występują.

Skoro pozwany rozwiązał stosunek pracy w przewidzianym przez przepisy prawa pracy trybie (art. 53 § 1 pkt. b/ k.p.- co nie zostało zaskarżone przez powoda) - to nie można mówić ani o bezprawności działania pracodawcy ani tym bardziej o winie pracodawcy – a skoro tak – to nie można mówić o obowiązku zapłaty odszkodowania.

Dodatkowo odnosząc się do treści pisma z 29 czerwca 2012 r. strona pozwana wskazała, iż możliwość uwzględnienia roszczenia dotyczyła tylko i wyłącznie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, a nie wypłaty odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę, które od samego początku było uznawane za nieuzasadnione (k. 16-17).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktycznych:

W dniu 8 kwietnia 2009 r. powód W. S. zawarł ze stroną pozwaną, F. U. T.A.Sp. z o.o. z siedzibą w Ż. umowę o pracę na czas nieokreślony, w oparciu o którą strony ustaliły następujące warunki zatrudnienia:

a. rodzaj umówionej pracy: dyrektor,

b. miejsce wykonywania pracy: A.Sp. z o.o. w Ż. przy ul. (...),

c. wymiar czasu pracy: pełny wymiar czasu pracy,

d. wynagrodzenie: w wysokości 5-cio krotnego przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim kwartale - obowiązującego od pierwszego dnia następnego miesiąca po ogłoszeniu przez Prezesa GUS w Dzienniku Urzędowym R.P. „Monitor Polski” + premia w wysokości 1% zysku netto za poprzedni miesiąc,

e. inne warunki zatrudnienia: w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy dyrektor zobowiązuje się do pozostawienia w firmie wszelkich dokumentów i innych materiałów dotyczących tajemnicy przedsiębiorstwa i otrzyma odszkodowanie w wysokości 3-miesięcznego wynagrodzenia.

Dowody:

bezsporne pomiędzy stronami, a nadto umowa o pracę z 08.04.2009 r. – karta 6.

W dniu 29 stycznia 2010 r. strony zawarły aneks do umowy o pracę z 8 kwietnia 2009 r. w oparciu o który strony ustaliły następujące warunki zatrudnienia:

a. rodzaj umówionej pracy: prezes zarządu - dyrektor,

b. miejsce wykonywania pracy: A.Sp. z o.o. w Ż. przy ul. (...),

c. wymiar czasu pracy: pełny wymiar czasu pracy,

d. wynagrodzenie: w okresie od 1 stycznia 2010 r. do 30 czerwca 2010 r. w wysokości 9.000,00 zł miesięcznie + premia uznaniowa w wysokości 1% zysku netto za poprzedni miesiąc; od 1 lipca 2010 r. ustala się wynagrodzenie w wysokości (jak przez 1 stycznia 2010 r.) 5-cio krotnego przeciętnego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw ogłoszonego za ostatni miesiąc poprzedniego roku + premia w wysokości 1% zysku netto za poprzedni miesiąc,

e. inne warunki zatrudnienia: -----.

Dowody:

- aneks z 29.01.2010 r. do umowy o pracę z 08.04.2009 r. – karta 27.

W dniu 22 marca 2011 r. strony zawarły aneks nr (...) do umowy o pracę z 8 kwietnia 2009 r. w oparciu, o który strony ustaliły następujące warunki zatrudnienia:

a. rodzaj umówionej pracy: dyrektor,

b. miejsce wykonywania pracy: A.Sp. z o.o. w Ż. przy ul. (...),

c. wymiar czasu pracy: pełny wymiar czasu pracy,

d. wynagrodzenie: w wysokości trzy krotnego przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim miesiącu - obowiązującego od pierwszego dnia następnego miesiąca po ogłoszeniu przez Prezesa GUS w Dzienniku Urzędowym R.P. „Monitor Polski” + premia w wysokości 1% zysku netto za poprzedni miesiąc,

e. inne warunki zatrudnienia: -----.

Dowody:

- kserokopia aneksu z 22.03.2011 r. do umowy o pracę z 08.04.2009 r. – karta 89.

Uchwałą nr 1/XXXIV/2011 z dnia 15 grudnia 2011 r. Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników strony pozwanej powód został odwołany ze stanowiska prezesa zarządu.

Dowody:

- bezsporne pomiędzy stronami, a nadto uchwała nr 1/XXXIV/2011

z dnia 15 grudnia 2011 r. r. – karta 7.

Pismem z dnia 28 maja 2012 r. strona pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z przyczyn niezawinionych. Przyczyną rozwiązania stosunku pracy była niezdolność powoda do pracy wskutek choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku – nieobecność w pracy w dniach od: 29 listopada 2011 r. do 28 maja 2012 r. (182 dni).

Powód nie odwołał się od rozwiązania umowy o pracę.

Dowody:

- bezsporne pomiędzy stronami, a nadto rozwiązanie umowy o pracę

bez wypowiedzenia – karta 8.

Pismem z dnia 4 czerwca 2012 r. ze względu na trudną sytuację finansową strona pozwana zwróciła się do powoda z prośbą o umożliwienie mu wypłacenia świadczeń: ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 29.956,67 zł w trzech kolejnych miesiącach.

Dowody:

- pismo strony pozwanej z 04.06.2012 r. (w aktach osobowych powoda

dołączonych do akt X P 212/13).

Pismem z dnia 11 czerwca 2012 r. strona pozwana poinformowała powoda, iż podana w piśmie z 4 czerwca 2012 r. kwota ekwiwalentu w wysokości 29.956,67 zł jest błędna. Poprawnie naliczona kwota ekwiwalentu za 54 dni urlopu wypoczynkowego to 26.524,80 zł brutto (18.507,30 zł netto). Z powodu chwilowych trudności z utrzymaniem poprawnej płynności finansowej, strona pozwana zwróciła się z prośbą o umożliwienie wypłacenia tego świadczenia w trzech transzach.

Dowody:

- pismo strony pozwanej z 11.06.2012 r. (w aktach osobowych powoda dołączonych

do akt X P 212/13).

Pismem z dnia 19 czerwca 2012 r. dot. odp. na pisma strony pozwanej z 04.06.2012 r. oraz 11.06.2012 r. powód poinformował stronę pozwaną, iż obie wersje, naliczonego ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop, budzą jego wątpliwości i wymagają ponownej analizy i ostatecznego ustalenia w świetle obowiązujących przepisów (KP, Rozp. Ministra Pracy i Polit. Społ., itp.).

Powód wskazał, iż od 1 kwietnia 2011 r. jego wynagrodzenie uległo znacznemu obniżeniu o ok. 40% w myśl Uchwały Rady Nadzorczej i decyzji Pełnomocnika Z.W. z dnia 22 marca 2011 r.

W związku z powyższym, przeciętne wynagrodzenie winno być obliczone (art. 172 k.p.) z okresu 12 m-cy (przed chorobą) tzn. od X.2011 r. do XI.2010 r. włącznie.

W ocenie powoda ekwiwalent pieniężny, jaki powinien otrzymać za 54 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego to 33.450,00 zł.

Dowody:

- pismo powoda z 19.06.2012 r. (w aktach osobowych powoda dołączonych do akt X P 212/13).

Pismem z dnia 19 czerwca 2012 r. dot. sprostowania świadectwa pracy, powód zwrócił się do strony pozwanej o uzupełnienie treści świadectwa pracy o informację wynikającą z umowy o pracę zawartą w dniu 8 kwietnia 2009 r., a dotyczącą odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia.

Powód podkreślił, że żaden aneks, ani z dnia 29.01.2010r., czy też z dnia 22.03.2011 r. nie ingeruje w treść umowy o pracę odnośnie odszkodowania, by je zmienić lub uchylić, gdyż nie było takiej intencji żadnej ze stron. Treść umowy o pracę z aneksami /załącznikami/ jest jednoznaczna, a jej sformułowania odpowiadały woli stron i nie budzą żadnych wątpliwości.

Dowody:

- pismo powoda z 19.06.2012 r. (w aktach osobowych powoda dołączonych do akt X P 212/13).

Pismem z dnia 29 czerwca 2012 r. strona pozwana w odpowiedzi na pisma powoda z 19 czerwca 2012 r. dotyczące poprawności naliczenia ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz odszkodowania poinformowała powoda, iż zarząd spółki jest gotowy uwzględnić wątpliwości powoda.

W tym celu zostanie przygotowane porozumienie, w którym uwzględnione zostaną sugestie powoda, a także możliwość zapłaty zobowiązań przez stronę pozwaną. Powód został wstępnie poinformowany, iż wypłata odbywać się będzie w ratach, w obopólnie uzgodnionych terminach uwzględniających trudną sytuację finansową spółki.

Dowody:

- pisma strony pozwanej z 29.06.2012 r. – karta 9.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako bezzasadne nie zasługiwało na uwzględnienie

Powód wywodził swoje roszczenie z ust. 1 lit. e treści zapisu umowy o pracę z 8 kwietnia 2009 r., zgodnie z którym w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy dyrektor zobowiązuje się do pozostawienia w firmie wszelkich dokumentów i innych materiałów dotyczących tajemnicy przedsiębiorstwa i otrzyma odszkodowanie w wysokości 3-miesięcznego wynagrodzenia.

Przede wszystkim niniejszy Sąd nie podziela zarzutu strony pozwanej jakoby przedmiotowy zapis z umowy o pracę z 8 kwietnia 2009 r. powinien zostać uznany za nieważny.

Co do zasady w prawie pracy, podobnie jak w prawie cywilnym, mamy doczynienia ze swobodą umów, w ramach której strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swojego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego (art. 353¹ k.c. w zw. z art. 300 k.p.).

Natomiast zgodnie z art. 18 § 1 k.p. postanowienia umów o pracę oraz innych aktów, na których podstawie powstaje stosunek pracy, nie mogą być mniej korzystne dla pracownika niż przepisy prawa pracy.

Zasadniczo oznacza to, iż postanowienia umów o pracę mogą zawierać korzystniejsze postanowienia niż przepisy prawa pracy. Uprzywilejowanie to nie może jednak mieć charakteru bezgranicznego, przyznającego pracownikowi niczym nieuzasadnionych i rażąco wygórowanych świadczeń.

Ukształtowanie stosunku pracy, z obiektywnego punktu widzenia, w sposób niekorzystny dla jednej ze stron i nie ma tu znaczenia, czy stroną tą jest pracownik czy też pracodawca, nie znajduje społecznego przyzwolenia i zasługuje na negatywną ocenę moralną, co z kolei prowadzi do uznania zapisów takiej umowy za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, a więc nieważne ze względu na naruszenie art. 58 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Jednakże w przedmiotowej sprawie nie mamy doczynienia z zapisem, który przyznawałby powodowi jakieś rażąco wygórowane świadczenia. Za takowe nie można bowiem uznać przyznanie powodowi prawa do odszkodowania (będącego w gruncie rzeczy karą umowną) w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia w sytuacji kiedy powód był zatrudniony u strony pozwanej na stanowisku dyrektora/prezesa zarządu przez prawie 20 lat, a ustalone odszkodowanie równe było okresowi wypowiedzenia.

Ponadto nie za nietrafne należy uznać powoływanie się przez pełnomocnika strony pozwanej na uzasadnienie do wyroku tut. Sądu w sprawie X P 279/13, albowiem w przedmiotowej sprawie strony zawarły zapis, iż pracownikowi miało przysługiwać odszkodowanie bez względu na przyczynę rozwiązania lub ustania łączącego strony stosunku pracy. Tymczasem w przypadku powoda strony nie zawarły tak kategorycznego zapisu. Ponadto w sprawie X P 279/13, pracownik miał określony 12 miesięczny okres wypowiedzenia, po którym miało mu jeszcze przysługiwać odszkodowanie w wysokości 12-sto miesięcznego wynagrodzenia.

Przechodząc do meritum sprawy, przewidziane w umowie o pracę odszkodowanie w gruncie rzeczy stanowi karę umowną z art. 483 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Jednakże w momencie rozwiązywania stosunku pracy (28 maja 2012 r.) zapis umowy o pracę, na który powołuje się powód nie obowiązywał. Należy bowiem wskazać, że aneksem z dnia 29 stycznia 2010 r. strony zmieniły dotychczasowe warunki pracy i płacy w ten sposób, iż w zakresie innych warunków zatrudnienia strony nie zamieściły żadnego zapisu. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem powoda, iż brak w aneksie zapisu w przedmiocie odszkodowania świadczy o tym, iż strony w tym zakresie nie zmieniły warunków umowy o pracę. Należy chociażby wskazać, iż w przypadku miejsca wykonywania pracy, czy też wymiaru czasu pracy, pomimo, iż przedmiotowym aneksem w tym zakresie strony nie dokonały żadnych zmian, to jednak w spornym aneksie zarówno w zakresie miejsca wykonywania pracy jak i wymiaru czasu pracy, powtórzyły zapisy umowy o pracę z dnia 8 kwietnia 2009 r. Natomiast w zakresie innych warunków zatrudnienia, aneks do umowy o pracę nie zawiera powielenia zapisu z umowy o pracę i nie zawiera żadnego zapisu.

Ponadto należy wskazać, iż w dniu 22 marca 2011 r. strony zawarły kolejny aneks do umowy o pracę z 8 kwietnia 2009 r. i podobnie jak w przypadku aneksu z 29 stycznia 2010 r. w zakresie innych warunków zatrudnienia strony nie zamieściły żadnego zapisu. Natomiast w przypadku miejsca wykonywania pracy, czy też wymiaru czasu pracy, pomimo, iż przedmiotowym aneksem w tym zakresie strony nie dokonały żadnych zmian, to jednak w aneksie do umowy o pracę zarówno w zakresie miejsca wykonywania pracy jak i wymiaru czasu pracy, powtórzyły zapisy umowy o pracę z dnia 8 kwietnia 2009 r.

Logiczne wydaje się, iż gdyby strony w przedmiotowych aneksach w zakresie innych warunków zatrudnienia nie zamierzały zmieniać zapisów zawartych w umowie o pracę, to podobnie jak w przypadku miejsca wykonywania pracy czy wymiaru czasu pracy, powtórzyłyby zapisy zawarte w umowie o pracę, lub ewentualnie umieściłyby zapis „bez zmian”, a nie dokonywały wykreślenia „-----”,

Nie zasadny jest również zarzut powoda jakoby pismem z dnia 29 czerwca 2012 r. strona pozwana miała potwierdzić przysługujące powodowi roszczenie.

Przed wszystkim wbrew twierdzeniom powoda zawartym chociażby w pozwie, powód nie zwracał się do strony pozwanej o wypłacenie przedmiotowego roszczenia. Powód nie przedstawił na tą okoliczność żadnego dowodu, taki dowód nie znajduje się również w aktach osobowych powoda.

Wprawdzie w piśmie z dnia 19 czerwca 2012 r. powód wskazał odszkodowanie wynikające z treści umowy o pracę, jednakże pismo to dotyczyło sprostowania świadectwa pracy w zakresie umieszczenia w nim stosownego zapisu w przedmiocie odszkodowania. Nie było natomiast wezwaniem do jego zapłaty.

Natomiast jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego pismo strony pozwanej z 29 czerwca 2012 r. dotyczyło wysokości ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, którego wyliczenie powód kwestionował, w swoim piśmie z dnia 19 czerwca 2012 r. dot. odp. na pisma strony pozwanej z 04.06.2012 r. oraz 11.06.2012 r. Pomiędzy stronami sporna była bowiem wysokość przysługującego powodowi ekwiwalentu i w tym przedmiocie, strona pozwana była gotowa zawrzeć porozumienie z powodem, w którym miałyby uwzględnić sugestie powoda. Takie porozumienie jednak nigdy nie zostało zawarte.

Skoro zatem przedmiotowy zapis z umowy o pracę przestał obowiązywać z dniem zawarcia aneksu do umowy o pracę, czyli 29 stycznia 2010 r., natomiast do rozwiązania umowy o pracę doszło w dniu 28 maja 2012 r. to nie istniała żadna podstawa prawna do przyznania powodowi przedmiotowej kary umownej za rozwiązanie umowy o pracę.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie, przede wszystkim w oparciu o zebrane w sprawie dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które to dokumenty Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ zostały sporządzone w przepisanej prawem formie a ich autentyczność, ani treść nie zostały skutecznie zakwestionowane przez strony w toku postępowania, a ponadto na podstawie zeznań powoda, które korespondowały z rzeczowym materiałem dowodowym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo jako bezzasadne, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Reguła ta dotyczy także spraw rozpatrywanych przez sądy pracy. Jeżeli zatem pracownik przegra sprawę pracowniczą, winien liczyć się z obowiązkiem zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu obejmujących koszty sądowe (o ile były poniesione) oraz koszty zastępstwa procesowego strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika.

W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez stronę pozwaną były koszty wynagrodzenia pełnomocnika ją reprezentującego, które zgodnie z § 12 ust 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), wynosiły 1.800,00 zł. Dlatego też, Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika o przyznanie kosztów w wysokości 2.400,00 zł, i oddalił żądanie ponad przyznaną kwotę kosztów zastępstwa procesowego.

W pkt III sentencji wyroku nieuiszczonymi kosztami sądowymi w postaci opłaty od pozwu, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. obciążył Skarb Państwa, mając na uwadze, że zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c. nie ma podstaw do obciążenia nieuiszczonymi kosztami sądowymi strony wygrywającej sprawę – w niniejszej sprawie strony pozwanej – zaś powód, który sprawę przegrał, był zwolniony od kosztów sądowych z mocy ustawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.